

Izaja vsak četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
spravništvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
ljujejo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dob-
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrtice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 15.

V Mariboru, dne 9. aprila 1903.

Tečaj XXXVII.

Velikonočne misli.

Spodnještajerski Slovenci ne moremo uživati s posebnim veseljem letošnjih veliko-
nočnih praznikov. V celem našem političnem
življenju nismo dosegli mnogo uspehov, pač
pa smo v marsikaterem oziru ostali na sla-
bem starem stališču ali pa celo nazadovali.

V naše urade prišli so zopet novi tujci,
dočim se morajo sinovi spodnještajerskih
slovenskih starišev potikati po drugih de-
želah. Mlademu slovenskemu naraščanju v
sodnijski službi je za dolgo časa zaprta pot
za avansiranje, ker se je vrnilo v sodnijsko
službo tudi vse polno nemških ljudi, ki se
načue komaj par besed slovenski, a so že
sposobni za uradovanje med nami. Na gi-
mnazijah se nastavlja učne moči iz sever-
nih dežel, domače pa potiskajo na jug ali v
nemška mesta. Na ljudskih šolah se niso
hotele nastavlja moči, ki so bile slovenskega
pokolenja ali mišljenja. V Mariboru se je
ustanovilo nemško žensko učiteljsko, kjer pa
se bodo fanatična nemška nacionalna dekleta
usposobila tudi za pouk na slovenskih šolah.
V bodočnosti nam torej preti še hujše po-
nemčevanje v našem šolstvu.

Vprašanje glede samostalnih slovenskih
celjskih gimnazijskih razredov še je vedno
v nevarnosti, da se neugodno reši. Mnogokaj
so zakrivali tukaj slovenski možje sami, in
prišel bo čas, ko bo jih narod moral pokli-
cati na odgovor ter odstraniti. Vprašanju
zaradi slovenskega učiteljskega se posvečuje
vse premalo pozornosti. Predvsem bi bila
poklicana učiteljska društva, da se zavzamejo

z vso vlogo za stvar. Ljudske šole so za
naš narodni obstanek največjega pomena.
Ponemčujejo se vedno bolj, a mi si ne vemo
in nečemo pomagati.

V držav. zboru sicer se trudijo poslanci
kolikor mogoče za svoje volilce, a če ničesar
ne dosežejo, krivi niso tega sami. Vlada je
popolnoma odvisna od nemških strank in si
ne upa ničesar storiti, s čemur bi razžalila
nemško prenapetost. V deželnem zboru pa
se naši poslanci niti pri proračunski razpravi
ne oglašijo k besedi.

Letos bodo v nekaterih krajih volitve
v okrajne zastope. Take volitve se morajo
leta in leta pripravljati. Nemci to tudi store,
Slovincem pa se zdi škoda napora in žrtve.
Ni nemogoče, da izgubimo letos na novo kak
okrajni zastop.

Nemškonacionalna stranka se po Spo-
dnjem Štajerskem pridno organizira, tu si
ustanavlja okrajne odbore. Mi Slovenci ni-
mamo take organizacije, čeprav smo je mno-
go bolj potrebni. In če je kje občinska volitev
ali druga volitev, ni vsled tega — nikogar,
ki bi stvar vodil in nadziral.

Žalostne so naše slovenske razmere na
Spodnjem Štajerskem. Povsod po svetu se
opazuje velikonočno navdušenje. Mi nimamo
povoda, da bi veselo klicali: Aleluja!

Slovenski fantje!

Iz Sv. Benedikta v Slov. goricah smo
dobili naslednjo izjavo:

Kakor poizvemo iz »Slov. Gospodarja«
in »Naš. Doma«, so mariborski Nemci v

»Marburger Zeitung« nas Slovence imenovali
»narod morilcev, roparjev in ljudožrcov«.
Temu nečuvenemu razžaljenju slovenskega
naroda kar najodločneje ugovarjamo podpi-
sani mladeniči župnije Sv. Benedikta v Slov.
goricah ter vsemu svetu očitno izjavljamo,
da smo pošteni slovenski sinovi poštenih
slovenskih starišev. Ako je sploh kateri slo-
venski mladenič hoden, pokvaril se je v
mestih, tovarnah in rudokopih.

Lastnoročni podpisi.

Ferdinand Geratič, Franc Žizek, Anton Ploj,
Jakob Ernest, Janez Kurbus, Jakob Fekonja,
Pavel Hajnzič, Franc Veingerl, Ferdinand
Rajter, Anton Lorenčič, Anton Mlinarič, Ru-
dolf Zemljič, Eric Merčnik, Jakob Žnuderl,
Ivan Žžek, Matja Lorbek, Florijan Hajnzič,
Franc Roškar, Franc Rajšp, Franc Vajngrl,
Franc Kraner, Alojz Močnik, Janez Paurič,
Janez Žžek, Anton Bresnik, Peter Zemljič,
Ignac Zemljič, Franc Caf.

Sv. Benedikt v Slov. gor. 6. apr. 1903.

Državni zbor.

Dunaj, 7. aprila 1903.

Proti dvoboju.

V zadnji številki »Slov. Gosp.« smo po-
vedali, da je bila večina poslanske zbornice
nezadovoljna z odgovorom, katerega je dal
deželno brambovski minister grof Welsers-
hemb v zadevi prisilnega dvoboja med vo-
jaki. Zato je sklenila poslanska zbornica, da
se v bodoči seji, to je bilo 3. aprila, ki je
zadnja pred velikonočnimi prazniki, začne

Listek.

Ob Veliki noči.

Maribor, dne 7. aprila.

Mlado toplo solnce se nam smeje z neba.
Gospe in gospice že odpirajo solnčnike, da
jim solnčni žarki ne potemijo belih lic,
gospodje in gospodiči pa potiskajo klobuke na
čelo ter leno mežikajo izpod klobukov in se
na ta način branijo proti vedno bolj vsilji-
vemu solncu. Krasna spomlad s toplim soln-
cem je namreč prišla v naše kraje in se
nastanila med nami.

Velika noč se bliža. In nam, ki nas je
usoda zanesla proč od domače hiše, a nam
še pustila tamkaj drage stariše, vzbuja se ob
tem času neko staro hrepenenje z novo silo.
Naša duša hrepeni ob tem času bolj ko druge-
krat po stariših, po domačih poljih in liva-
dah in po domačem obnebu...

Vsakokrat ob velikih praznikih nas vleče
srce tje, kjer še najdemo svojce, kjer še naj-
demo nas ljubeča srca. Kako hudo je velike
praznike prebiti v mestu, kjer si sam in za-
puščen! Ljudje hitijo mimo tebe veselih
ter srečnih obrazov. Le tuintam te kdo za-
čuden pogleda, kakor bi te hotel vprašati:
Kaj hodiš tako sam in otožen okoli? Ali
nimaš nikogar, da bi z njim veselo obhajal

praznike?...

Pač, imamo še stariše in k njim nas
vleče srce! Vi otroci, ki vedno živite pri
svojih roditeljih, vi ne poznate te moči, ki
nas vleče domov k našim še živečim starišem.
To je moč nepremagljiva, silovita in ah, tudi
tako sladka...!

Še par dni... in pri njih bomo! Za
dom pa se je treba čedno opraviti! Vsak
izmed nas si oskrbi v to svrhu novo obleko
ali poišče vsaj najboljšo. Ne radi nečimur-
nosti, mi možki vendar nismo nečimurni,
ampak razlogi so celo drugi.

Bil sem vkljub temu, da sem dvanajst
let dihal šolski prah po mestih, v žalostno
slabih gmočnih razmerah, čeprav sem živel
skrajno skromno in se odrekal celo razvadam,
ki sem si jih smel v šolah dovoljevati. Obis-
kal sem doma stariše. Mati pogleda mojo
suknjo, obraz ji postane resen, in vpraša me:

»Kako živiš?«

»Mati!« Zabolelo me je to sumničenje
in pogledal sem ji odkritosrečno v oči.

»Potem pa se ti slabo godi?«

»Slabo, mati!« In njen obraz je postal
žalosten.

Še par dni... in pri njih bomo! Kaka
radost, ko se zagledamo, ko se pozdravimo
pod domačim krovom! Mi otroci s kmetov
sicer nismo vajeni, da bi se objemali in po-

ljubljali s stariši, kadar se po dolgem pre-
stanku zopet pozdravimo ali kadar se po-
slavljamo. To je že v naši kmetijski odgoji,
da se na zunaj kažemo bolj trde, a srce,
srce... Ko pridemo k starišem, jim podamo
roko ter si pogledamo oko v oko, kdo bi
mogel izraziti v teh trenutkih našo notranjo
srečo? Dobri, ljubi stariši, naša srca koprnijo
po vas in neizmerno srečne se čutimo, ko
vas zopet zagledamo!

Kako se človek spreminja! Bili smo še
otroci in živeli smo pri stariših. Naša srčica
so imela takrat še majhne želje! Mi vaški
otroci smo čakali vsako leto Velike noči z
veliko nestrpnostjo, in kaj mislite, zakaj?
Stariši so nam pravili, o Veliki noči se bla-
goslovi zemlja in takrat smemo začeti —
bosi hoditi. Ah, otroška leta! Da smemo
hoditi bosi, v tem smo nekaj videli in našli
srečo! A sedaj? Smehljamo se otroškim in
otročjim hrepenenjem, ki so se nam tako
lahko izpolnili, a... srečni nismo! Nobena
naših želj se nam ne izpolni več...

Ljubi stariši, zopet je prišel čas, da po-
hitimo k vam! In kaj nas vleče tako k vam?
Vaša zlata srca, vaša ljubezen do nas, po
tem koprnimo, to hočemo zopet uživati. Pri-
jateljsko srce za prijateljskim srcem nas za-
pušča, vi nam ostajate neomahljivo zvesti!
Povsod nas prezirajo in celo sovražijo, vi pa

 Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo! 